

ŽIADNA UJMA NA ZDRAVÍ

Jedného krásneho školského dňa nám, vyplašeným prvákom, oznámili, že sa koná akcia Čisté Hory, akože „branné“. Náš akčný telocvिकár pán Kubík rozhodol, že sa pôjde na Chatu pod Soliskom vo Vysokých Tatrách. „Veľmi krátka túra,“ vravel si každý. Na železničnej stanici sme sa mali ohlásiť o 7:15, tí, ktorí dochádzajú, si to mali zariadiť tak, aby stihli električku o 7:29. Na poslednú chvíľu som dobehla do električky. Boli sme tam ako sardinky v konzerve, avšak milí spolužiaci mi držali vyhriate miesto. Po pol hodinke cesty sme vystúpili. „To už sme tu?“ začudovali sme sa. Zavedli nás k autobusom, do ktorých sme mali nastúpiť. Nastal menší

chaos, ktorý utíchol po nastúpení do autobusu. Cesta autobusom netrvala ani 10 minút, no dokázala som sa so spolužiakom dobre porozprávať. Z autobusu sme vystúpili pri liečebnom ústave vo Vyšných Hágoch. Električka nám zastavila pred nosom a my sme sa snažili posadať si kde sa dalo. Ďalšia zastávka - Štrbské Pleso. Po chvíli chodenia sme sa dostali ku Štrbskému plesu. Pán profesor nám ukázal, kadiaľ pôjdeme a odovzdal menšie vrecia na odpadky - aby sme sa nenudili a trošku poupratovali. Kráčali sme miernym stúpaním nahor. Aby to bolo zaujímavejšie, po chvíli začalo oveľa ťažšie stúpanie, pri ktorom som sa už zadýchala. Prob-

lém mi robili veľké kamene, na ktoré som potrebovala vyjsť, aby som sa mohla dostať vyššie a vyššie ku nášmu vysnívanému cieľu, ktorý bol stále v nedohľadne

. Šli sme aj lesikom, ktorý si pre nás pripravil aj niekoľko ďalších prekážok ako : šmykľavé konáre, o ktoré sme sa potýkali či blato. No ten krásny štebot a šum lesa sa nedá ani len opísať. Samozrejme, že sme mali aj prestávky, no nie dlhé, veď každý sa chcel dostať hore čo najrýchlejšie. Posledná zastávka a nás delilo 15-20 minút cesty od slávnej Chaty pod Soliskom. Ako náhle som vyšla, pocítila som pocity šťastia a úspechu, že som to zvládla. Na chate sme mali približne hodinový oddych, ktorý každému padol vhod. Všetci sme sa nahromadili pod chatu a nemohla chýbať slávnostná víťazoslávna fotka, ktorou sme všetko spečatili. Zostup dole bol nenáročný, keby sa nešmykalo. Suchý štrk nám znepriemňoval cestu, počas ktorej sme sa navzájom rozprávali. Neraz som sa šmykla či spadla na zem. Zanedlho sme boli naspäť na Štrbskom Plese a mohli sme čakať električku. Každý bol zmorený z túry, ktorá trvala 6 hodín. Zastavili sme na konečnej zastávke Poprad-Tatry. A každý si spokojne odkračal svojou cestou..

AUTOR A FOTO: MIA

NÁŠ FONENDOSKOP V STRIEBORNOM PÁSME

Okrem toho, že náš časopis Fonendoskop vychádza v pravidelných intervaloch hlavne zásluhou žiakov našej školy, ktorí prispievajú svojimi článkami a novinkami z prostredia školy a domova, zapája sa aj do rôznych súťaží na regionálnej i celoslovenskej úrovni a býva ohodnotený aj tzv. „vyššou mocou.“

Každoročne sa zúčastňujeme regionálnej súťaže stredoškolských časopisov, ktorú organizuje Prešovský samosprávny kraj. Tento rok sa zapojilo mnoho časopisov a ich počet každým rokom stúpa. Konkurencia je veľká, rozhodne je z čoho vyberať a myslíme si, že porota to má pri hodnotení naozaj ťažké. Porotcovia hodnotia sice objektívne, ale je dosť ťažké obstať v konkurencii s gymnaziálnymi

časopismi, ktoré tvoria budúci žurnalisti.

Veď ako z názvu Fonendoskop vyplýva, sme predsa zdravotnícky časopis. Zameriavame sa predovšetkým na témy, ktoré sa spájajú so zdravotníctvom, napríklad robíme rozhovory so sociálne slabšími skupinami obyvateľstva alebo o ochoreniach, ktoré postihli našich blízkych a neodsudzujeme ich za to.

Tento rok sme získali hneď dve ceny. Umiestnili sme sa v striebornom pásme, hneď za gymnaziálnymi časopismi a porota nám udelila cenu za „Najlepší vizuál“. Kvalita Fonendoskopu narastá a veríme, že budúci rok sa umiestnime v zlatom pásme tejto súťaže.

Autor a foto: KRISTÍNKA

